

ŽIVLJENJE.

Knjiga s sedmimi pečati,
zaprta si bila — rad bi te odprl,
zdaj — pečat za pečatom se je strl —
rad bi te zaprl — a moram brati.

Prvi dan — trpljenje,
drugi dan — trpljenje,
tretji dan — trpljenje:
iz dneva v dan se plete,
od ure do ure cvete — —

Zadnji dan — vzdih, hrepenenje:
Ostani, življenje! —
Bog je dober in ga sklene.

POGOVOR V DALJAVO.

— — —
»V mojem oknu lilije cvetó . . .«
Moja misel se tehta pod nebom
ko sokol . . .
»Ali vidi golobico, belo golobico? —«
Vidi.
»Srce te kliče, pridi, pridi!«

— — —
Budilka. Dan se je zazóril.
Govoril sem s tabo in nisem govoril.
Ali so lilije zardele,
oškropljene s krvjo golobice bele? — —

Jos. Lovrenčič.

V POLETJU NA NJIVI . . .

Pel je srp, pel je na njivi
pesom pridno: da bi vse požel . . .
pel je obraz, pel je obraz dekličji ljubeznivi
in rdel, rdel . . .

In pesem in obraz sta šla,
kot goloba dva —
oblaka, žarka — v višave, čez nebo v predaljni kraj,
in sta padla na divji smrekov gaj . . .

Pesem sekir in žag in šum padajočih smerek,
bobnenje hlodov skoz riže
in klici, kot iz veka v vek,
vse dalje, dalje, vse bliže, bliže . . .
Dolga vrsta jeklenih postav — v rokah cempin . . .
Trenutek samo: ustavi se bajtarski sin,
poslušá pesem in gleda obraz —
potem jasneje,
trdeje
popadajo udarci na hlode — ves čas
najostreje čuje njegov se glas . . .

Dekletov obraz je rdel in pel,
postala je roka minute tri — — —

Prepelica je klicala
izza klasov tančic: »Žanjica, sedi, sedi!«

France Bevk.